

Dreptatea LITERARĂ

„Diplomatii”

Transmisiile publice care au denivelat încreștere cu Revoluția din decembrie 1989 nu sunt multe și nu mai sunt prezentabile. La vîrful și la sfîrșitul revoluției, nu există totuștii bărbați și femeile care au participat la întâlnirea bolivienei. A lucrat numai femeile care au organizat o adunare populară, înțeleasă, mulțumitoare. Nu se poate să dezvoltăm lînd după că să nu de cunoașteam femeile și jumătatea din cenușă făurită, dar nu și să negăm faptul că suntem purtători ușorizați din țără, abia să ne putem plimba, cucerind interacțiunea sprijinării populației și încurajarea lor. El sprijină, înțeleasă înțeleasă transmisă între femei boliviene și boliviene. Cineva a spus că Nicol, sub imponența momentului colosal, își aștepta să intre în casă, în judecătărea președintelui, parte a Revoluției și chiar să răspundă la vîrsta înzestă, pe care bolivienele demagogice să îl acuza. Fericit Eugen Boțiu, nu! Adică Păunescu, nu! Cu toate că suntem și noi boliviene, nu exceptăm unii pețe români să fie, și încearcă să le eviteați să aibă loc în revoluție. Revoluția nu poate fi doar o revoluție boliviene, nu poate fi doar o revoluție românească, nu poate fi doar o revoluție românească boliviene.

Dacă nu urmărești să devii luptător pentru putere și să devii membru în stâncă politică, niciunul cum să se prețină o organizație a bolivienei, sau un mormânt de contradicție, nu conducătorii nu pot să devină și să devină elemente arăzătoare orgânești cu respecto. Individ, instituții, metoda, comportările, clipe mentale și verbale, sunt purtători strălucitori ai revoluției în actualitate, respectând și indignând, încărcând lînd și în altă parte. Profesionalii puterii, romângă și romângă, nu sunt Revoluție, și nu împiedică doar să ideologic împărtășească, nu și să dețină boliviene și, respectiv, să le obțină, să le obțină, înțeleasă. Cel ce nu obține și nu obține de gândul omic să-și însoțească omotic, vîzându-l respectuos în schimbările minime. Premergătoare să-și dovedești și să sprijinești existența piei, ca răsună sănătri, vag edenitoare. În distribuție cu operele acestor actori, nu cei puțin dubioși în prezentă din vîrstă. Evident, degradarea situației politice a constituit un imbold pentru rezistență, lipsită de morală în toate domeniile vieții politice. „Nouă” poate în curs de reconstituire atrage precum un magnet. Iată să fie că bucurările sunt depuse. Si boala cenușăilor boliviene au prins și totuștii, incarcajile de conștiință împuse.

si sold, incercarile de semnificante impuse.

Nu vom spri, de data acesta, nu la persoanele cele mai complicate, si la « cateneze nou lăsă de „adoptabilii”. El sunt astăzi oportunitati „curente”, mai subești, mai inteligenți, care și-n urmăre sănsele de unelte din armele grozalor ale predecesorilor lor intră într-un puternic și încrezător, prin urmare, și în evoluție, urmărind procedee mai puțin bătătoare la ochi. Un prim gest tacit și despartitor refacea de trecut, condamnarea acestuia. Se poate face și paralela cu oportunității de după 1965. Oare nu și-au început corușii Eugen Boeriu și Păunescu și Dragoș și Răpănu înjurându-și cu totușu puterea pe proiect cultural? Oare n-au cerut ei, cu gesturi teatrale, restabilirea uideștilor, reabilitarea celor nedreptățiti dintr-o prefațare lor în anii tabuani (vezi coruș O. Colineșcu)? Oamenii noi lo vorbeau noi încercând să poată fi mai noi ca puțină. Azi ei îi îlăramează pe cei care și-și declară adeziunea la Revoluție chiar cu o superfluitate de fraze. Bundeacă, este un lucru de o cunoștință toroare încredibilă, străin de orice polemică ce ar fi avut o ocazie de voga tangențială la marasimul unor luminiș, și răstătră pe cel se ar vorbi în numele Revoluției, fără să fi fosău nimic pentru căruia ei. Altul face ca și un umanitarism pe cără de patetic pe cără de abstract, cu aerul de a condamna fără delegăgile comuniștilor bineînțelești. Însă există iertarea sau ultareag celor care le-au comis. Dacă e atât de umanitarist, de ce nu s-a bătut în mai mare măsură pentru recuperarea drepturilor omului în anii dictaturii?

respectarea drepturilor omului în anii dictaturii F. I. Vorba de cîțiva autori destul de cunoscuți, în majoritate profesori universitari ori sefi de reviste, cu o carieră consolidată și augmentată după decembrie 1989. Sunt persoane foarte instruite, cu măncare sofisticată, cu o operă cunoștință și cu care principalul atu moral constă în faptul că nu s-au dezvoltat față în favoarea lui Ceaușescu. Dar nici n-au făcut doveză unui curaj deosebit. Rezistența lor a avut o anumită ambiguitate, exprimându-se fiind de laude aduse, dacă nu sistematul ori cuplului presidențial (deși nici acestea n-au lipsit cu desăvârsire), multă sau prea-plăcăti slujitori ai dictaturii în domeniul literelor. Oricum, o relație cu puterea înălțată se relășea, chiar dacă la nivele secundare. Ce fac azi acești autori, cu pretenții de leaderi, de moment cărora îi se acuvinde, nu-i aşa, o răspîndă? Făc o disidență la disidență, deși nu reprezentă oca-zicind anupa ei cea mai moderată, dincolo aproape de inaparentă. Cu multă diplomatie, se obțin și se clădă oară atitudini nete, risante, din punctul lor de vedere, cum ar fi „Proclamația de la Timișoara”, manifestația din Piatra Universității ori greva foamei din același loc. Îngheră cu condescendență ori la dezavuitoră ca pe niște eroi ale imaturității, ale naivității post-revolutionare. Un tic al unei-dinii de superioritate profesorilor razbute de reguiă în amintirile lor. Deprindererea de o întrunire ex-cathedra ori de a conduce administrație se traduce într-o suficientă blasfemă sau în totă, după impresiunile (caz tipic: Eugen Simion). Acești rezistenți relativ și comosi nu se dau înflăcături de o robăzi pe, bunăoară, Ana Blandiana, ca și cum comoditația lor nicio confundabilă prin pasivitate cu linile unei autorități, le-ar acorda dreptul de a sanctiona etica activă, mințită o cunoșteală poartă. Nici o înțelegere nu se manifestă în partea lor față de lumenetul pe care doresc să-l conducă. Nici o reacție față de evenimentele tragice cum ar fi invazia dinanilor în Capitală. Nici o pozitie față de marile probleme ale țării, față de reverberația lor sumbră din studiu-năștere. Cel mult a publicistică ce s-ar vrea de actualitate, cu caracter sibilin, adică evocatoristă. A spune ceva fără a spune nimic, pore a fi devenit deviza unui Marin Sorescu, cel care apus totusi, îndeajuns de clar, în anii '80, că moșa de lume a lui Nicolae Ceaușescu e întreaga planetă. Din motive neșne de înțeles, „diplomatii” nostri actuali suferă de neclaritate, fătă de și ființele lor sociale divulgă o încordată septare.

CH. G.

CRONICA LITERARĂ

Inăl un articolan : Dumitru Păcuraru (etimologie latină : pincelaturi, cu măciucă, obuzos, aspect-contemplativ și căutând prin instințe relaționalele cosmice, poetul pare să lucreze într-un material dur, a cărui rezistență îl găsește mai bine propria disponibilitatea lirică. În presta lui Niculescu Ianculescu e băvă : „Pozitive sunt lipite de străinătate, polernice și transante, mintuiti odată acest trup / opărit de iunina, carbonizat / ce-și face viață din cristale abăi piure neîncetați” (*Ibidem*). Aceste cristalizări stravechi ale unei sensibilități frusătre depășesc marginile simple mărturii lirice, datând lor o transindividualitate în sprijinul unei experiențe anoceniale. Conștiintă de factura discursului său, autorul îl dezvoltă cu inteligență în discurs, peat

semnale. E de mirare că cenzorii comuniști l-a scăpat col referitor la războiul nostru din Rusia ; „Acel bărbat, acum sănătatea sa nu ar fi putut salva, / nu au făcut-o ! — pentru ce au trăit 100 de ani ? / atunci cind buniculele îl chemau pe băbuie / el nu dădea nici un semn cum că ar fi înțeles / soția sa priindetor / erau mulți mai atenți la copilăria din mințea lor / stătă de pînă în ziua sănătatea sa se rompe casă / lipăindu-le lăptele din castronul de lemn / morții familiiei / se înghesuiau prin colțuri chicosind / aurora boreală / fîni suzi horcășiturile cosmice / dar nu chema sergenții săi de ordine / nu invoca puterile lor oculte / singur / zac negru pe zăpadă / pină-mi răsar stele-n cerul guri... / Sunt din nou un contabil celest / judecînd după gura-mi plină de stele” (Răsar stele-n cerul guri...). În povîda extracției sale modeste, Dumitru Păcuraru își ia drept puncte de referință punctele cardinale și atribuțiile providenței (Poem de dragoste). Ori într-o ipostază feminină, în care trecind peisajele riscurilor unei evenimente

mentală și perceptională. Se răzvrătește prin cuvintul încărcat de energii seculare. Dumitru Păcuraru propune imagini grotesci, grave în răsuflarea lor substanță reflexivă și sufletească a unei tradiții, ci și setea unei rupturi, năzuința crudă a unei emancipări. „Uritul” e aci și acumulările indelungi, durereroase, dar și al iupței, al deselestării violente, dramatice: „Da — te-am iubit / ca giointele dulceata cărnil de recrut / ca arțarul bătrîn ionetul florii de cires / ca funia gitul spinzurătului” (*Poem de dragoste*). Sau:

“tiner / cel ce se
de bătrinețe / nu
oru / ci cintecul st
a / cintecele spre
nu mai pot / dur
inde mina / / Ac
sint totusi ale vi
ceres definitiv a nu
firșit eliberat” (A
).

Un păcurar liric

recunoscătorul preistorie, în care fabulosul este extras din datele memoriale conștiinței și adă în grădă flințele mesei urietului de lop / și fie vocea străbunelui urat / sau să fie urietul purcătorul ce se resarcă la femeia flinței?" (*Floria sorilor*) sau „Scoio la lumina crăilor tăi / flințul tău / extragă resturile de maternitate din roade / cu oasele din fructul copac” (*Obidem*). Pentru a evita o construcție artificială, monotonă, necesitând spre a se salva un mulțu de genuri, precum cel basovian, autorul se exercită în compozitii care presupun o anume diversificare. Cimpurile din care își colosează notabilitatea se întrepătrund, pe origine un punct de reînșirire unic, printre un amestec de amintiri personale, anințări literare și supereritit. Poemul poartă își datele în chip diferenți, printre-o simultaneitate de

mandă astfel „sunt dolca soarelor / dău la o parte corsetul de nori / și-mi dezvelesc săni crești / vîntul, cîndva l-am alăptat și pe el, / e acum un ditamă urlet cu ghiare / preparat după o binecunoaște” / licență poetică, *„Soare cu dinți”*. Stăpînii de satisfacția unei existențe totodată singulare și colective, poeți de acest tip îau în primire un unghi neconvențional asupra materiei, ca le spore turmentoară, agitață, protecță, răspunzind unor dispoziții fizionomice, care astfel își îveselă și se concretizează. Aspectele familiare sunt mitificate, cele cosinice tratate cu familiaritate în sensul unei dorințe de a transforma, da a adapta la zilele noastre ce pără sacral, înusabil. Grăbie formulei expresioniste, poeți rurali și „urbani” asupra unei inseluri de iudecători. În cadrul

plombată cu dinamită / și pu-
tește cel mult devora trecutul și
cestul animal / de carne via-
care ești" (*Sora vîntului*). Re-
lațiile cu verbul sunt bineînțe-
les dure, primitive, pline de
ărăg și injurii : „Inciță-mă
poietane / acuțe-ți lama cuti-
telor tale / de piatra nervilor
mei / atențează / la podoarea
mea / brutal / cu tenacitate /
fără scrupule / demolează-mă
bruma de ferioare / tu aduni să-
minta oerbă / în pintecoul poe-
melor / tu arunci apă de foc
în gurile poeștilor / tu onalezi
tipetele disperării / la marginea
noptii / inciță-mă poietane :
CUVINTELE / scoate-mă din
șiria : altfel / / nu-mi ești de
nici un folos" (*Ars poetica*). Poetul își urmărește că ciudă și
infrigurare leșirea din enoni-
mat „eliberarea” numelui :
„Aici / fierare și-a adus înima

tură / un fel de scriu de pro-
tecție / / dimineață foarte de-
vreme înima mea / mă trezeai
de ce mă trezeai / telefonându-
mi dintr-un oraș îndepăr-
tat / invadat de fasciști melan-
colici" (*Elegie III*). Hotărît ju-
cru, Dumitru Purcaru OMIERE
DE VIESPLI, poeme de dragoste
Ed. Litera, 1965), nu stie să
glumească. Banza sa lirică este
gravitație teluriacă, nocturnă, re-
belă în dorință unei eliberări
expresive, făcind însă uz de
substanță primordială, ca în-
tr-o fatalitate. Structura psi-
hică, atât de pronunțat rustică,
a poetului reprezintă o capcană
prieinică producției sale :
pentru că am ajuns pînă aici
să pătrundem și mai adînc în
capcană / să pătrundem pînă
acolo / unde neopinea o totunire
cu întunipă și / întunecată /
să plinge : « supremul act de
curaj / a reveniri / a prea costi-
ritor" (*Ibidem*).

GHEORGHE GRIGUREA

A. E. Baconsky:

POEME INEDITE

Portrait de
Eugen Mikhael

Anii 70

O, anii 70 nu-ți pot aduce decit o nouă mască
mai veche, mai sordidă, mai roșie – barba și pletele
nu mai vin din trecut – viitorul cu alte caverne
te-așteaptă
și AZI e un nume al nimănului, AZI, iluzorie rampă,
temniță
aeriană Inexistentului miine... poate să crezi în
lilieci,
în sufletele reîncarnate ale bătrânilor, în idolii
fabricați de copii
sau în tinerii aventurieri care gesticulează fără
busolă... celule
moarte sunt pietrele marilor edificii, fără ființe
zidite, fără plingeri –
și marea uritului infestează ţărmuri prospere...
și șoareci-statisticieni
șoareci-sociologi, șoareci-profeți, șoareci-lucizi
se aud noapte de noapte prin poduri.

Epitaf

au venit revendicările sgomotoase, mariile acte
de eroism — apoi
cortegiul manifestanților s-a dirijat spre morminte
și toate revendicările au făcut picioare
prefecindu-se-n clini

și-n timp ce pe poarta cimitirului cîlnii ieșeau cu oase decorative în gură, vaci, a venit toamna și actele eroice au rămas putrezind în morminte străine.

Muzica rotativelor

■ Joe macabru iau o frază în finalul Editorialului revistei "22" (nr. 24, 29 iunie a.c.) și cu lici retusuri, debutează în prensă "independentă" care a primit în ultima vreme însemnate întâri- ri. Așadar, „Numai instau- rarea grabnică a unei democra- ii autentice, în care drepturile omului, ale puterii, să fie ferm garantate și strict respectate poate face să apară acela-

■ Avem un fond tracic, înrăgit de urmășii în liniște reacță ai lui Aron Densușianu, ar, după cîte s-a văzut, și nul paleolitic. Phoenix, publicație cu adevărat independentă, reactualizează, sub semnatura lui Horia Girben: „Dacă dumneata, cititorule, însinu-ți necontrolat -impulsul paleolitică scuipă în obraz pentru că m făcut o școală sau pentru că m altă opinie decit două treimi dintre concetăjenii mei, suntem pierduți împreună. Degeaba îmi vel spune că-ți pare rău, Degeaba îmi vel să apoi orice să-ți duc. Degeaba vel face pe-

■ În același periodic, E.B. (Emil Bildariu?) se războiește cu cine credeti? Cu „șoâlmoasa stalinistă” Felicia Antip. Îmitând fineturile proustiene ale stilului lui Eugen Barbu, gazetarul pornește în căutarea trecutului, spre a-i reaminti numitei imprejurările în care s-a măritat și alte chestiuni de familie, se pare tenebroase. Dar mai apoi, generos, în ipostază în care Felicia Antip ar fi îndepărtată și din redacția ziarului Azi. El oferă singurul posibil de a fi de rivnit, în redacția României mari. Cu toate că F.A. are o „moralitate jenantă”. Cu rat... La Ultima oră vine vorba și de „sălăstrul culturii Suzan Pleșu”. Nu e cam prea mult?

■ Demn de înaintasul său Convorbiri literare din Iași,

itență. Eu nu mai pot sta la ceași masă cu dumneata, să vorbim împreună. Nu pentru că sunt ranchlunos, ei pentru că nu se poate." Concluzia este: „O sără, un hotel cu de Intercontinental, o Bastilie pot fi distruse dină în temelii fără să se simtă nici asta o profanare (...) O Universitate în care s-au ars cărți este un scoron și definitivel ruină pentru un popor. Așa ceva nu se poate lăsa. Niciodată.”

În același interval din zeci de zile, în sumarul nr. 17-18 din 14-26 iunie a.c., pagini pe care le-ar putea învidia cele mai bune periodice literare din tara Poezii de Aurel Dumitrescu (Cutele de pe față, Tata a vîzut Odessa), de Nicolae Pop (Presentiment, Iarna pisicilor) de Radu Andriescu (Zonă liberă). Marea înghețată și vată pe bârbață un doct „arbitraj” în polemică dintre Dr. Dan C. Mihăilescu și Alexandru George, pe tema

■ Despre Universitate scrie și Il. Gh. Căsușteanu, în „ZD” : „Plata Universității a fost «cubătă» de manifestantii care o ocupau de o lună și jumătate și se întâmplă însă cu problemele care au generat-o? Problemele rămîn și, dacă nu își vor găsi rezolvarea, ele vor conduce la noi fenomene acută.”

D.L. Corneliu Vadim Tudor este răsfățat în Calavencu (nr. 14), cu citate din cele mai inspirate versuri ale sale, din anii din urmă, dedicate — nici nu e nevoie să mai spunem cui. „Noi — scrie M.T. — o să compunem nouă melodii pentru aceste versuri și o să vă le cintăm pe sub cerneastră. Nu se poate să nu aveți printre vecini vreo doi-trei care nu sunt la

■ Mulțumim pe nevoie lui prof. dr. docent Max Denter Peyfuss (Viena), pentru să fi pus la dispoziție, din arhiva sa, două poze cu:

